

Impresso Especial

991218797-8/2007 - DR/PR
Associação de São Basílio Magno

Remetente - Return to:
Cx. P. 02- 84400-000 Prudentópolis - PR - BRASIL

ЧИСЛО 18 (6579)
РІК ММХVІІІ

ПРАЦЯ

PRACIA

N° 18 (6579)
ANO MMXVIII

Прудентополіс, 16-го - 30-го вересня 2018 Б. року

Prudentópolis, 16 a 30 de setembro de 2018

JMJ: É POSSÍVEL CONTINUAR A SONHAR COM UM NOVO MUNDO E UMA IGREJA RENOVADA, DIZ DOM ULLOA

O presidente do Comitê Organizador da JMJ Panamá 2019, por ocasião de sua visita ao Dicastério para as Comunicações, acompanhado por uma delegação, falou ao Vatican News sobre as expectativas para este evento que será uma ocasião para uma renovação da fé em toda a América Central.

Alessandro Gisotti - Cidade do Vaticano

A Jornada Mundial da Juventude no Panamá será uma ocasião para uma renovação da fé em toda a América Central. Disto está convencido o arcebispo do Panamá, Dom José Domingo Ulloa Mendieta, que na terça-feira, 4 - acompanhado por uma delegação formada por membros da Igreja e do Estado panamenho, envolvidos na organização da JMJ - reuniu-se com expoentes do Dicastério para as Comunicações. Na ocasião, o prefeito Paolo Ruffini recebeu uma cruz da JMJ.

Em entrevista ao Vatican News, Dom Ulloa compartilha antes de tudo o espírito com que a população do Panamá, e sobretudo os jovens, aguarda o Papa Francisco e os jovens de todo o mundo, que em janeiro chegarão na América Central para a terceira JMJ do Papa Francisco:

R. - Nós panamenhos estamos nos preparando para duas grandes realidades. Em primeiro lugar, estamos abrindo as portas das nossas casas para que nossas famílias possam viver a experiência de descobrir em cada peregrino que chega, o próprio Jesus. Também estamos preparando toda a infraestrutura

para acomodar os milhares e milhares de peregrinos que virão de mais de 190 países dos 5 continentes. No entanto, penso que a coisa mais importante - no período do anúncio no início da Jornada Mundial da Juventude - é que nos preparemos de uma maneira espiritual, vivendo o encontro com Jesus e redescobrimo quem somos como Igreja e o que podemos oferecer a tantos irmãos que virão reunir-se no Panamá durante os dias da JMJ.

P. - Qual é a expectativa das pessoas no Panamá e especialmente dos jovens para este grande evento?

R. - A grande expectativa é que se

enriqueçam espiritualmente e, ao mesmo tempo, enriqueçam os irmãos que virão. O que vivemos nesta alegre espera é poder compartilhar realmente os mesmos ideais, o mesmo sonho, e ver que é possível continuar a sonhar com um novo mundo e uma Igreja renovada! Estamos colocando uma grande ênfase nos pontos de união entre nós e os jovens e identificamos três pilares: o poder descobrir a importância de preservar e cuidar da casa comum, a presença de Maria em nossas vidas e o discernimento para entender o que Deus pede a cada um de nós.

P. - O que a JMJ do Panamá, a

Igreja da América Central, poderá oferecer aos jovens?

R. - O que a Igreja do Panamá e da América Central pode dar aos peregrinos é simplicidade, alegria, confiança. Nós também podemos testemunhar aos jovens que virão de diferentes continentes qual tem sido o caminho da nossa Igreja da América Central. Uma Igreja que experimentou também o sofrimento e o martírio e que, como expoente máximo, tem Dom Óscar Arnulfo Romero, que não pertence somente a El Salvador ou à América Central, mas é um exemplo para toda a Igreja universal.

PAPA CRITICA "LIBERDADE SEM LIMITES" DIANTE DE 70 MIL JOVENS EM ROMA

Francisco também aconselhou aos jovens que se comprometam com o casamento só se encontrarem um "verdadeiro amor"

Papa Francisco participou de vigília religiosa no Circo Máximo de Roma FILIPPO

O papa Francisco criticou "a liberdade sem limites", neste sábado (11), diante de cerca de 70 mil jovens italianos que o receberam como uma estrela de rock no Circo Máximo de Roma.

"Escolher, poder decidir por si próprio parece ser a expressão de maior

liberdade. E de alguma forma, é. Mas a ideia de liberdade que respiramos hoje em dia é uma ideia de liberdade sem vínculos, sem limites e sempre com uma escapatória", denunciou o papa, que respondia às perguntas de vários jovens.

Os jovens peregrinos de quase 200 dioceses italianas chegaram ao Circo Máximo após vários dias de marcha, para participar de uma vigília religiosa seguida por um show.

Редакційне Editorial

Чи буде краще з новим урядом?

Що кілька літ, у місяці вересні, домінує в бразилійській пресі, на телевізії і радіо, політична пропаганда. Колись то ще між народом було якесь зацікавлення справою, бо була надія на щось краще в країні, а нині то між народом дуже мало про справу говориться, бо виглядає, що корупція в уряді приглушила надію в народі на краще майбутнє.

В цьому часі, політики приготують собі крісла в уряді, викрадаючи голоси голосуючих прекрасними але утопійними програмами, обіцянками. Кажемо викрадають голоси, бо дивлячися і слухаючи все те, що вони обіцяють, то ледви чи можна їм дати віру, що зможуть серед того багна корупції показати свою чесність і не заразитися загальним брудом нечесности, самолюбства й корупцією, яка заляла наші урядові дома й їхніх жителів та працівників. Треба мати надмір оптимізму, щоб повірити, що в країні правда і чесність скоро запанує і через одного другого урядовця (ще не всі заражені тим духом зіпсуття) годі повірити, щоб вся та скорумпована атмосфера скоро вичистилася і прояснилася. Чуємо від всіх золоті обіцянки, що створять мільйони робочих місць, що пустять в рух наш край, що побудують тисячі шкіл, відділять великі суми на програми здоров'я, на шпиталі, на платню для учителів, що зроблять все чого країна потребує й будуть дбати про добро народу, обіцяють народові золоту майбутність так їхню як і країни, новий рай, що його Адам й Єва запропастили, вживаючи деколи чесних а в більшості брехливих середників, щоб сказати, що рай не пропав, а буде відновлений за нового уряду в нашій країні, стараючися так придбати собі голос народу на виборах. Це вже обіцтовали тисячі кандидатів скоріше, але вислід з того ніякого. Нарід вірити і дається обдурити тими обіцянками, вибирає чи то за гроші чи то вірячи в ті золоті обіцянки, бо кажучи правду, вже не знати котрому кандидатові вірити, а навіть і коли було би кому повірити, що зробить один або й сто між тисячами просяяних духом брехні й корупції. От використовується нарід на всякі податки, щоб урядовці мали з чого жити, розкошувати, викрадати. Вся та пропаганда-реклама на телевізії і радіо вже остогидла слухачам. Пощо платити грішми народу для телевізійних компаній або для радієвих власників за той час дарованої пропаганди, на яку ніхто не дивиться, ані не слухає, бо нарід вже переконався, що все, що там говориться це неправда і старання обдурити виборців, щоб дістатися до уряду і там забути все те, що обіцялося, бо сідаючи на урядове крісло тепер важніше як добро народу й більш корисне є старатися про себе, про свою користь, зарібок грішми видертими від простого народу, який дається обдурити і вічно, може й проти надії, чогось сподіється від уряду і ніколи не отримує того що конечне до життя. Що більше, кандидати обіцяють зробити самі те, що до них належить і треба би було їм робити, а роблять те, що до них не

належить і чого їм не годиться робити.

Маємо в країні дві класи людей: тих, які працюють й отримують тих, які не працюють й утримуються коштом працюючих, а між ними є й ті, які не можуть працювати або не мають нагоди й їм не борониться виживати завдяки чужих здобутків, але є інші, які мають великі багатства, палаци, фазенди а в банках цілу купцю гроша, а живуть коштом податків так бідних як і багатих працівників (тільки федеральних службовців у Бразилії є понад два мільйони і на них уряд витрачає понад 32 мільярди реалів річно). Це мільйони тих, що дуже мало, а багато зовсім не працюють, яких отримують працюючі руки народу. На урядових кріслах розсідаються і багатіють коштом народу ті, яких сам нарід туди підвищив, щоб дбали про спільне добро,

Коли воно так мається то для тих, що працюють, порада наступна: старайтеся працювати багато. Крім вашої сім'ї, ще є понад 11 мільйонів родин, які могли би працювати, але не працюють, а тільки чекають на те, що ви запрацюєте вашою працею і зусиллям, є понад 2 мільйони урадовців. Вони будуть жити й їсти даром, а ви будете працювати. Одинока річ до чого ви зобов'язані це голосувати, рішати хто має рідити в країні і жити коштом урядових, або краще, ваших грошей. І так вічно нарід буде підносити на уряди таких, що будуть жити їхніми коштами.

Між 15-ма найбільшими економіями світу, тільки Бразилія примушує виконувати право голосувати. У світі голосувати є довільно, хто схоче, а лише тридцять і три країни примушують голосувати під карою штрафу а подекуди й в'язницею. А щодо того електронного голосування, то лише деякі країни прийняли це, деякі спробували й скоро того позбулися, а в Німеччині Найвищий Суд зобов'язав, щоб електронна скринка відразу видавала на письмі ім'я на кого хтось голосує, бо кожний голосуючий має право мати певність чи його голос пішов на того на кого він давав свій голос. А в нашій країні хто може знати чи ти справді голосував на того на кого натиснув нумера? Це не секрет, що електронна техніка може продумувати всякі маніпуляції...

Надії не можемо тратити, що з новим урядом щось покращає, але треба доброї гімнастики, щоб та надія не пропала між нами.

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Teremos no novo governo um Brasil melhor?

De dois em dois anos, em setembro, a imprensa brasileira e todos meios de comunicação, são dominados pela propaganda política. No passado havia grande interesse pelas eleições entre o povo, sempre na esperança de ver com o governo que entra um Brasil melhor, mas hoje há menos ou até pouco interesse. Parece que a corrupção que tomou conta do governo vem apagando a esperança do povo de ver um país melhor.

Antes das eleições, os políticos prepararam suas cadeiras nos palácios, roubando votos do povo com belos discursos e promessas colossais. Pode-se dizer que "roubam os votos do povo", porque olhando e ouvindo tudo o que se promete, dificilmente pode-se acreditar que poderão conservar-se honestos e não se corromper no meio da lama da corrupção e desonestidade que dominou os palácios do governo, seus residentes e funcionários. Precisa-se de muito otimismo para acreditar que a verdade, justiça e honestidade tomarão conta do nosso governo e que pelo esforço e um, dez ou até de algumas dezenas de detentores do poder de boa vontade (nem todos são dominados pela corrupção) que a atmosfera de corrupção poderá desaparecer das casas do governo.

Nestes tempos, antes das eleições, ouvem-se dos candidatos promessas de ouro, juram criar milhões de vagas de emprego, destinarão milhões para programas de saúde, construirão escolas, darão todo apoio à educação, cuidarão da justiça e do bem-estar do povo, prometem fazer do Brasil um lugar feliz, quase que resgatar o paraíso que foi perdido por Adão e Eva, fazendo algumas promessas possíveis, mas na maioria impossíveis, promessas de mentira, para mostrar que o paraíso perdido será reconstruído pelo novo governo, tentando com isso conquistar votos do povo. Semelhantes promessas foram feitas durante tantas outras eleições, mas não houve resultado. O povo, às vezes, acredita nesses compromissos e se deixa iludir, ou escolhe seu candidato por dinheiro ou simplesmente no escuro porque já é difícil saber em que candidato acreditar. Ainda que haja candidatos em quem se poderia acreditar, dificilmente apenas alguns, até algumas dezenas de homens ou mulheres de bem, poderão conseguir fazer algo no meio do mar da corrupção que domina o país, onde impõem-se impostos faraônicos sobre o povo para repor os furos do dinheiro roubado pelos governantes e também para que os mesmos possam viver, continuar roubando e gozar às custas do suor do povo. Por exemplo, essa propaganda grátis na televisão e rádio é um programa sem

auditório. Não tem sentido pagar com dinheiro do povo as redes de televisão e rádio por essas propagandas pelas quais um mínimo de brasileiros se interessa. É difícil acreditar no que se fala nas propagandas vendo que tudo o que foi prometido no passado serviu apenas para roubar os votos do povo. Promete-se muito, mas se faz o que não se deveria fazer e não se faz o que se deveria fazer.

Há no país duas classes de brasileiros: os que trabalham e sustentam os que não trabalham ou que trabalham pouco. Há os que não trabalham, muitos milhões que vivem com fome e frio por serem pobres de fato e sem oportunidade de encontrar algum emprego para ganhar para o seu sustento, mas existem os que trabalham pouco mas vivem às custas do tesouro nacional, comprando fazendas, construindo palácios, adquirindo aeronaves de luxo, etc. Somente de funcionários federais o Brasil tem mais de dois milhões, com os quais se gasta mais de 32 bilhões de reais.

Um exemplo bem recente. Os magistrados do Supremo Tribunal de Justiça estavam reunidos para votar o aumento do seu salário, que não é tão pequeno. Não muito longe dali uma indústria ofereceu algumas vagas de trabalho por salário mínimo. Desde quase meia noite uma fila quilométrica de pessoas enchia a calçada esperando as portas da indústria abrir para ver se conseguem um trabalhinho de um salário para poder sustentar a sua família... E os magistrados do supremo na mesma hora estavam votando e votaram para aumentar ainda mais o seu salário que já era bem gordo que dava para sustentar dezenas de famílias... Justiça social?!

Conselho para os que trabalham e pagam impostos: trabalhem muito, paguem os impostos que é um dever de todo cidadão, porque além da vossa família, há milhões do pessoal do governo que precisa mais de 32 bilhões do vosso dinheiro pelo pouco trabalho que fazem. Votem também para escolher os que vão precisar dos vossos impostos. No Brasil o voto é obrigatório como em poucos países pobres do mundo. Entre 15 países do mundo de maior economia, o Brasil é único que obriga seu povo a cumprir o "privilégio" de votar. No mundo existem apenas um pouco mais de 30 países, na maioria os mais pobres do planeta, que têm voto obrigatório. Entre esses poucos está o nosso Brasil. O nosso voto é eletrônico. Quanto às urnas eletrônicas somente alguns países as adotaram, e alguns começaram mas deixaram de usá-las. Na Alemanha, a Justiça Superior obrigou o governo a adaptar as urnas eletrônicas para imprimir na hora o nome em quem o eleitor votou, sob alegação que cada eleitor tem todo direito de saber em quem votou. Sem a impressão do voto, jamais você poderá saber para quem foi o teu voto, porque hoje a técnica eletrônica pode manipular tudo e iludir o eleitor que digita o número do candidato, mas na realidade o voto cai para um outro... Tecnologia!!! Quem vai garantir que você não está votando no escuro!

Não Podemos perder a esperança que sob o novo governo alguma coisa vai melhorar, mas precisamos de uma boa ginástica para sermos otimistas.

Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM

Євангельське Читання

20^а Нед. - Лк 7, 11 - 16

У той час, пішов Ісус у місто, що зветься Наїн, а з ним ішли його учні й сила народу. Коли ж вони наблизилась до міської брами, якраз виносили мертвого сина, єдиного в матері своєї, що була вдовою; і було з нею досить людей з міста. Побачивши її, Господь зглянувся над нею і сказав до неї: "Не плач." І приступивши, доторкнувся до мар, і ті, що несли, зупинились. Тоді Ісус сказав: "Юначе, кажу тобі, встань!" І мертвий підвівся і почав говорити. І він віддав його матері. Страх огорнув усіх, і вони прославляли Бога та й говорили: "Великий пророк устав між нами", і: "Бог навідався до народу свого." Чутка про Ісуса розійшлася по всій Юдеї і по всій країні.

До Галатів Послання Св. Ап. Павла - 1, 11 - 19

Звістую вам, брати, що Євангелія, яку я вам проповідував, не є за людською мірою; бо ж я її не прийняв, ані навчився від людини, лише - через об'явлення Ісуса Христа. Ви чули про мою поведінку колись у юдействі, про те, як я несамовито гонив Божу Церкву та руйнував її. Я перевищував у юдействі багатьох ровесників з мого роду, будучи запеклим прихильником передань моїх предків. Та коли той, хто вибрав мене вже від утроби матері моєї і покликав своєю благодаттю, зволив об'явити в мені Сина свого, щоб я проповідував його між поганями, то я негайно, ні з ким не радившись, ані не подавшись в Єрусалим до тих, що були апостолами передо мною, пішов в Арабію, а потім знову повернувся в Дамаск. По трьох роках по тому пішов я у Єрусалим відвідати Кифу і перебув у нього п'ятнадцять день. А іншого з апостолів я не бачив, крім Якова, брата Господнього.

Обійдімо тут думки про саме воскресіння молодця, а застановімся над тим, що діялося довкола того похорону.

Бачимо в цій події воскресіння молодця з Наїн і при тім бачимо дві процесії: одна - Ісус навчає, за ним ідуть апостоли й нарід, слухаючи його слова; друга процесія - померлий юнак на переді, а за ним мама вдова й люди які прийшли її потішити та поховати померлого. Тут діються дві справи: слухати Божого слова й його виконувати. Одні слухають науки Ісуса, а інші роблять діло милосердя потішаючи вдову й ховаючи померлого. Одне й друге входить у життя християнина й без того годі говорити про праведне життя Христових учнів: треба знати й це знання переводити в діло, практикувати.

Найперше, треба знати Христову науку, бо людина сама зі себе неспосібна пізнати чітко й ясно що добре, а що зле, а з другого боку, довкола людини сотки, а то й тисячі різних злих вчинків, прикладів, заохот які засипають голову й душу людини недоброю наукою і заохотами жити після тих недобрих засад. Все те насувається в людську душу й так особа набирає знання незгідного з Божою наукою. Тому хто хоче ходити добрими дорогами, мусить слухати Божого Слова, читати, навчатися, щоб опісля могли жити по правому, а не після всякого навалу зла яке накидається всім кожного дня.

Далі, лише треба знати що добре, а що недобре, що є після Євангелії, а що їй спротивиться. Добре знання треба обертати в практику, тобто жити так як Божя наука навчає, бо діла оправдують людину, а не лише знання.

Святий Павло, в листі до Галатів згадує, що він знав і робив давніше - переслідував християн, бо уважав, що це правильне після старого закону

жидів. Мав фальшиве знання і після того працював, переслідував Христа. Але коли Христос йому показав добру дорогу, він не вагався відректися недоброго знання і практики, а взявся всіма силами до практикування добра й так став апостолом народів. Найперше мав недобре знання, опісля навчився не від людей, але від Христа доброго й це його привело до того, щоб проповідувати Христа, за Христа терпіти й провадити ділом гідне життя Христового апостола.

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Neste episódio da ressurreição do jovem, além de ver o poder de Cristo e seu amor para com a viúva, podemos refletir ainda sobre um cenário especial no acontecimento. Naquela procissão silenciosa e triste do funeral e transformação repentina da tristeza em alegria, vemos dois grupos de pessoas: um - Jesus com seus discípulos, rodeado de muitas pessoas, anunciando a palavra da Vida; outro cenário - outro grupo, com o corpo do defunto na frente, mãe do falecido o seguindo chorosa e o povo que se reuniu para consolar a viúva para sepultar o morto. Acontecem dois fatos: a palavra de Deus anunciada por Jesus e ato de caridade. Num grupo, escutam os ensinamentos de Jesus e noutro exemplo de solidariedade para com a mãe do jovem e respeito para com o falecido levando-o à morada dos corpos dos mortos. Uma e outra coisa é necessária na vida do verdadeiro discípulo de Cristo: ouvir e conhecer a doutrina de Deus e colocá-la em prática.

Todos precisam conhecer a verdadeira doutrina que vem de Cristo, porque a pessoa somente com suas forças não é capaz de conhecer com clareza o que é bom e o que é falso e errado, o que deve e pode ser praticado e o que deve ser evitado. Considerando que vivemos cercados de centenas de doutrinas falsas, maus exemplos e diversos tipos de convites para o mal, precisamos ter visão clara da verdadeira doutrina do Evangelho e para tanto precisamos dedicar-se ao estudo para poder seguir na vida o caminho do bem. Para não se perder nos caminhos da vida e saber escolher o bem não devemos apoiar-se apenas nas nossas convicções pessoais, é necessário saber distinguir o trigo do joio para poder colher a boa semente.

Em segundo lugar, tudo o que se aprende e se sabe de bom, deve ser colocado em prática porque somente as obras e não apenas o conhecimento justificam a pessoa.

São Paulo, na carta ao Gálatas, lembra esses dois pontos importantes que aconteceram na sua vida: o seu passado, quando tinha um conhecimento superficial da verdade que o levou a perseguir os cristãos, mas, no encontro com Jesus, foi iluminado pela graça e após estudar e refletir conheceu a verdade de Cristo. Antes possuía o conhecimento humano e errôneo, depois aprendeu não dos homens mas de Deus a verdade e isso o levou a abandonar o conhecimento antigo que não era certo e tornar-se apóstolo de Cristo, por ele trabalhar e com ele viver, segundo o que escreveu: "Já não vivo eu mas vive em mim Cristo".

Tudo o que foi dito, resume-se na seguinte sentença: Nada há de mais belo e legítimo do que o homem ouvir a palavra de Deus, aprender e fazer o bem como deve ser, nem ciência tão sublime do que saber viver esta sabedoria; e, de todas as nossas falhas, a mais frequente é desprezar a prática da verdade de Deus em troca do mero conhecimento humano. Depois de conhecer o bom caminho, deve se pensar em segui-lo na prática.

Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM

EXPEDIENTE "PRACIA"

Jornal Ucraino-Católico Publicado
no Brasil

Registro no INPI - Nº 2509881

Український Католицький
Двогизневик у Бразилії

Передплата на 2018 Рік: R\$60,00
Інші Краї: US\$65.00 Амер. Доларів

Depósitos: BANCO ITAÚ
Ag. 3823 conta 16753-5
Banco BRADESCO
Ag. 6465 conta 0000122-8

Direção e Administração:
Rua Cândido de Abreu, 1579
Centro - Caixa Postal 02
CEP: 84400-000 Prudentópolis - PR

Fone: (42) 3446-1396 / 3446-2087
E-mail:

graficaprudentopolis@gmail.com
www.graficaprudentopolis.com.br

Proprietário:
Grafica Prudentópolis Ltda.
CNPJ 09583969/0001-07

Redator Chefe:
Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM

Corretores Ortográficos:
Pe. Atanásio Kupicki, OSBM
Pe. Dionísio Bobalo, OSBM

ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДШИХ НА РОЗДУМУ

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Вересень – Місяць Біблії

Місяць Вересень присвячений Церквою для застанови над значенням Біблії в нашому житті. На це вибраний місяць септембрий, бо в цьому місяці помер Св. Єронім, великий бібліст, який переклав всі книги Біблії з оригіналу єврейського й грецького на латинську мову, що тоді була вживана в Літургії Церкви.

Біблія це найславніша і найсвятіша книга, яка нині переложена практично на всі мови світу й знаходиться майже в домі кожної родини. Це "Духовна Пожива" для Церкви й для всіх людей. Вона є могутнім середником у будові кращого світу в її життєвій дорозі людей.

Біблію написали особи вибрані й покликані Богом, які писали Боже Слово під надхненням Святого Духа. Хто писав Біблію не мав у голові всього того, що писав, ані не мав історичних документів, щоб писати історію людства. Він чи вони поволі збирали різні традиції, де показується Божа опіка над Ізраїлем (нині над людством), і де показується людське життя добрих і недобрих, добрі й чесні вчинки й недобрі, грішні вчинки. Ножемо сказати, що це мішанина добра й зла. Це збір різних традицій, легенд, щоб показати історію людства, яке відступило від Бога і як воно жило без Бога й без Божого закону. Біблія об'являє Божу волю для людей; служить для всіх у провадженні життя згідно з Божим планом і навітлюючи грішні й недобрі вчинки людства хоче показати, до чого провадить життя людини без віри в Бога. Тому Біблія це "Лист Любови", Божої для людства і тому не лише вчить що доброго робити, але усвідомляє що негідне людини, показує Божу велич і силу й разом гніль яку людство спричинило в своїй історії.

Минають часи, літа, міняється все у світі, постають і щезають різні славні імперії, багато ідей і наук старіються, але Боже Слово завсіди "живе й ефективно" (Євр 4,12). Більше як історична книга, Біблія несе для людства Боже послання в переказах людських, в легендах і притчах, Вона осуджує несправедливості, гріхи, нелюдські обставини життя багатьох, використовування убогих могутніми. Біблія це також книга голошення доброї новини, яка приходить від Бога, який нас любить і бажає для нас тільки добра! Він це Бог який йде разом з нами, який завсіди коло нас і нас заохочує до добра. Старий Завіт показує образ людства яке відступило від Бога і приготування Богом через праведників, пророків і патріархів до приходу Спасителя і тому Біблія не лише моралізує але показує до чого людство дійшло й чому треба Спасителя, щоб його допровадити до добра й правди. Вже Новий Завіт це навчання словом і прикладом як треба жити новому народові, тим, які були відкуплені Христом від старого зіпсуття.

В Біблії знайдемо науку на різні обставини й потреби нашого життя. Вона скріплює нашу віру; помагає в духовному зрості, дає силу перемагати труднощі в болях, в слабостях і радіти в Бозі... Для всіх видів і обставин нашого життя там знайдемо відповідну науку. Всі ми повинні читати, передумувати й пізнавати все більше Боже Слово звернене до всіх людей.

Кожний місяць повинен бути місяцем Біблії; кожного дня треба читати Біблію, яка не повинна бути лише прикрасою в нашому домі але щоденною поживою.

В давнині було заборонено простому людові читати Біблію, бо там знайдуться всякі грішні вчинки й дехто міг би собі пояснити, що все те Бог апробує. Є речі, що колись приймалися, але нині недопустимі, як, наприклад, мати більше жінок як одну, вбивати ворога й інше. Не що Бог це похвалював і дозволяв, але попросту "терпів" через незнання Божих законів й через затверділість серця людини яка віддалилася від Бога й не приймала присутності правдивого Бога в її житті. Нині заохочується читати, бо усвідомлення поступило й розумна людина може розрізнити добро від зла, дозволене від недозволеного. В Новому Завіті Ісус дав новий закон, відкинув все те, що було недобре й зібрав все добре в Новому Законі Любови.

Irmãs de Madre Teresa reunidas em Calcutá no aniversário de sua morte

A Igreja recorda neste dia 5 de setembro, a memória litúrgica de Madre Teresa de Calcutá, falecida em 1997 e canonizada pelo Papa Francisco em 4 de setembro de 2016. Em Calcutá, sua "família" celebrou e rezou diante de seu túmulo.

Cidade do Vaticano

No dia da festa litúrgica de Santa Madre Teresa de Calcutá, a "família" da religiosa falecida no dia 5 de setembro de 1997 na sua Calcutá, reuniu-se para uma missa em sua memória e para a oração diante de seu túmulo, na Casa Mãe das Missionárias da Caridade.

Às 6 horas da manhã, o arcebispo da cidade, Dom Thomas D'Souza, presidiu a Eucaristia, que foi concelebrada por mais de 30 sacerdotes do movimento Corpus Christi, um organismo internacional fundado por Madre Teresa para a santificação dos sacerdotes.

Missionárias e Missionários da Caridade, uma família para os mais pobres entre os pobres.

Mais tarde, com os sacerdotes e os fiéis reunidos ao redor do túmulo da mãe, a Superiora Geral das Missionárias da Caridade, Irmã Mary Prema, destacou o valor de ser "família".

"Os pobres, os não amados, os indesejado – disse ela - não têm nenhuma família. Mas Deus nos escolheu para ser sua família. Todas as missionárias da caridade, as irmãs, os irmãos, os padres, são chamados a pertencer a uma família e a ser uma família para os mais pobres entre pobres".

"Todos nós - continuou ela - somos chamados a compartilhar o amor de Deus no espírito alegre da Mãe".

Irmã Prema acendeu então cinco velas no túmulo de Madre Teresa, como sinal dos cinco ramos das Missionárias e Missionários da Caridade, que trabalham juntos como uma família: freiras, sacerdotes, irmãos, leigos voluntários, doentes.

O túmulo de Madre Teresa, meta de peregrinações desde sua morte.

Desde o dia de sua morte, em 5 de setembro de 1997, e depois dos funerais com honras de Estado a ela concedidos, o túmulo de Madre Teresa transformou-se em meta de peregrinações, vindas de diversas partes do mundo. Não somente de cristãos, mas também de pessoas de outras religiões.

O Papa Francisco canonizou Madre Teresa no final do Ano da Misericórdia, em 4 de setembro de 2016. Mas para a maior parte das pessoas que a conheciam, ela já era santa em vida.

РОЗДУМУВАННЯ НА РІЗНІ ТЕМИ ЖИТТЯ**О. Елевтерій Дмитрів, ЧСВВ****ПРО РОДИННІ НЕПОРОЗУМІННЯ**

Корінь родинного непорозуміння переважно починається в нутрі самої родини, а не зі зовні. Суперечки, дискусії, уживання слів низької категорії, ще більше розпалюють вогонь до гніву й ненависті. Коли батьки між собою добре не вдаються, а діти є свідками того, мимоволі таким поступуванням уподібнюються до батьків. По таких родинах де нема гармонійного співжиття, спільної молитви, і не сповняється релігійних обов'язків та родина сама себе допроваджує до загибелі. Доми таких родин можемо порівняти до готелю де одні виходять, а другі входять, і для кожного члена невідомо про інших членів. Це родини слабкої віри, або живуть зовсім без віри. Не учащують на жодні релігійні відправи, а діти наслідують батьків.

Родини слабкої віри й релігії тим самим виховують дітей до будучої невідповідальності релігійної й соціальної. Діти без морального й релігійного виховання, живуть порожнечою душою, і те все відіб'ється на їхніх будучих родинах. З порожнього серця і душі не можна нічого передати для інших. В одній школі де вчилася вісімсот учнів, учителі попросили дати думку про вартість релігії в родині. Сімсот п'ятдесят відповіли, що в родині релігія не конечна. Так думає сучасна молодь. Для них релігія в родині – це речі стародавні, старших людей.

Одного разу при зустрічі молоді де було сімдесят осіб, священник запитав їх: Хто молиться рано й у вечір? Десять відповіли, що моляться рано, а у вечорі двадцять три. Нажаль, самі батьки є причиною релігійного упадку сьогоденної молоді. В родинах, де занедбане спільне й релігійне життя починається руїна. Нераз зустрічаємо таких батьків, які дітям дають свободну волю, А коли діти беруть над батьками верх, тоді оплакують і нарікають на дітей. Діти таких родин без солідних релігійних основ, легко піддаються наркотикам, алкоголізму, сексуалізму, і допускаються різних злочинів і навіть спосібні піднести руку на своїх батьків і їх убити.

Одна з нинішніх звичок дуже яскраво відбивається в теперішній молоді – це початкуючі романсові зустрічі й закохання. Молодята не стараються глибше застановитися над взаємним пізнанням чи вони можуть мати гідне співжиття. Нераз присвячують довгий час на зустрічі, розмови, але не зацікавлені одно одного краще запізнати, його чи її характеру, поведінки, почування і різних проявів у поведінці. Молодята, які мають на меті заснувати свою сім'ю, заздалегідь повинні мати повне поняття про сімейні обов'язки й відповідальності, які на себе приймають. Конечно їм треба мати поняття про Тайну Подружжя, яка вимагає нерозривності, для добра подружжя і дітей. Тайна Подружжя вимагає нерозривності аж до самої смерті й то переважно на десятки років спільного життя. Нажаль, між деякими молодятами дуже коротко триває цей романсовий час, без жодної більшої і глибшої застави й пізнання. Без солідної підготовки й застави в скорому часі серед таких подруг виринають непорозуміння і життя переходить в буденщину та втрачає всі вартості взаємного співжиття.

Сьогоднішня молодь не ставить серйозно до справи створення своєї солідної сім'ї. Нераз їхнє подружжя базується на новелях. Дуже часто вступають в подружжя на спробу: «Якщо згодимося жити разом то добре! Як ні - розійдемося»... Часто розведені коментують про різні супружні кризи і тим хочуть виправдати своє розведення. Такі розводи переважно постають серед подруг слабкої віри, і серед тих, що віддалилися від Церкви й Бога. Одні засновують супружє життя без повної застави й приготування, інші сходяться жити разом без шлюбу церковного й цивільного. Виступають неначе з протестом проти традиційних звичаїв і законів, мовляв сьогодні інакші часи, і такою поведінкою дають злий приклад для інших.

Бачиться нині часто, що супружа сьогоденної молоді в короткому часі переходить на щоденність, яка неначе змиває всі зовнішні й внутрішні вартості попередніх мрій. З того повстає холоднеча між подругами й родинний хаос, і легко тоді доходять до розведення, аборту, зради й заснують інші родини. Такі розводи переважно постають серед подруг слабкої віри спричиняють дуже шкідливі наслідки для них самих, їхніх дітей і суспільства. Це родинне розбиття мало початок вже від самої їхньої родини, занедбання серйозного й солідного приготування до відповідальності в

подружньому житті. Нераз в тому провина батьків, що прискорюють, або примушують, щоб син чи дочка не залишилися самотніми й не постарілися неодруженими.

Різні такі зовнішні й внутрішні впливи опісля залишають сумні наслідки, головню все те відбивається на дітях. Батьки живуть, але діти почуваються сиротами, не мають родинного тепла, ані повної батьківської любові, чутливості й почуваються як туристи в домі батьків.

За юнацтва й романсових часів все так гарно складалося для закоханих, що вони снили день і ніч про такі милі й любі зустрічі, при котрих насичувалися романтизмом, і милою атмосферою раю. Коли вони ще самотні живуть, тоді віддаль між собою скорочують телефонами листами, поздоровленнями, а нічні сни відкривають їм екрани на котрих переходять минулі милі пережиті хвилини, зустрічі і любовні кохання. Нераз зроджується десь там на дні серця поняття, що подружє життя для них обидвох буде назавжди щасливи, мило неначе по прикладі Роміу й Жуліети.

Коли нове подружжя не приготовилося до спільного життя, воно в скорому часі може попасти в монотонність і захитати слабкі основи свого родинного життя. Переважно починається через неуступчивість одно для одного в словах, поведінці й замкнення в собі. Такі малі іскри родинного непорозуміння, сварня, гнів, втрата пошани, поволі вкорінюються, і доводять до розлуки.

У родині, коли батьки між собою провадять дискусію, і непорозуміння, а ще в присутності дітей, дуже яскраво відбиватиметься на дітях. Каже народна пословиця, що овоч не дуже далеко відкочується від дерева, Добре дерево родить добрі овочі, лихе родить злі овочі. По батьках можна пізнати дітей. Діти якнайкраще відзеркалюють своїх батьків.

Подружжя які хитаються, мусять чим скоріше взятися до взаємного діалогу й шукати помочі поза своїми межами, щоб могли його рятувати. Всі подружжя переходять кризи й будуть мати хрести аж до кінця життя.

Людина, яка відчужена від Бога й його засад подібна на ту тростину, що її вітер колише на всі боки. Тим вітром для душі – це диявол, світ, новелі і злі приклади людей. Ісус Христос всіх нас закликає до себе кажучи: «Без мене ви самі нічого не можете вдіяти». Без Божої допомоги, ніхто з нас не встоїться в своїм стані і прийнятих обов'язках. Ніколи не можемо довіряти на себе.

Одного разу одна мама поклікала священника до полагодження розлуки її дочки. За дівчини каже мама: вона надто за ним пропадала. Коли пішла за нього, а тепер по другій дитині коли не минуло три роки так його зненавиділа й покинула разом з дітьми, прийшла до мене і не хоче вийти. Священник довго її заохочував вернутися до чоловіка, вона відкидала всі поради. Остання її відповідь була, що вона воліє з чортом жити, як повернутися до чоловіка. Причина розлуки була, що її чоловік самотній раз вернувся п'яний пізно в ночі й співав майже до півночі. Через малий сірничок вогню нераз постає великий вогонь.

Гарний приклад дають ті подружжя, що витримують і підтримують свою присягу до кінця. Та їхня тривалість переходить нераз понад півсотню років жертви, доброго прикладу й співжиття у взаємній любові. Дай Боже, щоб наші громади були переповнені такими традиційними родинами де ще є спільна молитва, християнське виховання дітей і де віра й релігія є сильними основами родинного життя.

Atletas que Perderam Fortunas! Uma Loucura!

A história mostra que ganhar muito dinheiro não é suficiente para ser feliz na vida, é preciso saber usar e administrar as fortunas. Citamos alguns exemplos entre muitos de pessoas que ganharam e possuíam fortunas, mas não souberam dar-lhes valor e caíram, em miséria.

De campeão do mundo à limpeza de banheiros

Andreas Brehme conseguiu chegar à final da Copa do Mundo da Itália de 90 e também fazer um gol. Graças ao seu gol, a Alemanha tornou-se campeã mundial. O ex zagueiro passou de herói nacional para a limpeza de sanitários por causa de uma dívida de 200 mil euros. Seu último trabalho fixo foi em 2006, quando ele foi assistente técnico do Stuttgart.

O Padeiro Cabañas

Apesar de desperdiçar seu dinheiro, a vida de Salvador Cabañas foi manchada por crime. O paraguaio viveu uma situação fatídica em uma boate no México em 2010, quando ocorreu uma briga. Um homem atirou na sua cabeça e a bala ficou alojada no crânio. Depois de várias operações, conseguiram remover a bala e levou muitos meses para que Salvador se pusesse de pé novamente. Seu último trabalho foi em uma padaria que pertence à sua família.

O problema da dependência química

Julio Alberto, ex-Barcelona e Atlético de Madrid foi companheiro de equipe de Diego Maradona. Ele diz que o ajudou com seu vício em drogas, algo que Maradona nunca pode retribuir. As substâncias o marcaram depois de seu tempo de jogador e o deixaram sem trabalho e família. Julio Alberto culpou a droga pela deterioração de sua vida em geral, não apenas o lado dos esportes.

O caixa automático humano

Foi o próprio Antoine Walker, ex-jogador de basquete do Boston Celtics, quem descreveu seu status com perfeição: "Acabei me tornando uma espécie de caixa automático". Isso aconteceu porque as 30 pessoas que o rodeavam, como família, dissiparam os 108 milhões de dólares que tinha como seu patrimônio.

A má gestão do dinheiro

Ailton da Silva foi a transferência mais cara do Werder Bremen, e também campeão lá. Uma de suas despesas extremas foi de 100 mil euros por mês que gastava com roupas. Além disso, fontes próximas ao jogador disseram que ele nunca teve uma boa gestão de sua renda. Finalmente, ele fez investimentos que não lhe deram lucro.

O irlandês George Best foi um dos melhores jogadores da história e ganhou a Bola de Ouro em 1968. O apelidado de "Quinto Beatle", declarou: "Em 1969 deixei as mulheres e o álcool, foram os piores 20 minutos da minha vida". E então ele acrescentou: "Eu gastei muito dinheiro em bebidas, mulheres e carros de corrida. O resto eu desperdicei".

O pior desfecho

Devastado pelas drogas, Paul Gascoigne, jogador inglês da Itália em 1990, vagueia pelas ruas da Inglaterra e foi visto em um estado lamentável. Seu estado de embriaguez parece constante. Uma das últimas notícias que se sabe sobre ele é que foi encontrado em uma vala depois de jogar golfe e tomar algumas bebidas.

Álcool, depressão e morte

Um dos brasileiros famosos, Manuel Francisco dos Santos, conhecido como Garrincha, foi quem participou da histórica seleção verde-amarela que ganhou as Copas do Mundo de 1958 e 1962. Garrincha não soube lidar com a fama porque não tinha a educação para suportá-la e caiu na pobreza, em quadro depressivo somado ao álcool e aos jogos de azar. Aos 49 anos ele morreu.

"El Toro" Christian Vieri sabia como aproveitar os contratos milionários que floresciam no futebol. O ex-atacante italiano teve sua época de ouro na Série A, onde ganhou muito dinheiro. Vieri perdeu seu dinheiro no cassino e o trabalho de toda a sua vida. O coquetel explosivo foi completado com saídas noturnas, bebidas alcoólicas e mulheres. Alguns anos atrás, quebrou a empresa que mantinha e perdeu mais de 14 milhões de dólares.

As drogas, ruins em todos os sentidos

O linebacker que faz parte do Salão da Fama da National Football League, Lawrence Taylor, foi um dos profissionais mais bem pagos dos anos 80. Apesar disso, seu vício nas drogas, cocaína especialmente, arruinou tudo. Dos 50 milhões de dólares que tinha não sobrou nada.

Evander Holyfield será para sempre lembrado como aquele boxeador que levou uma mordida de Mike Tyson numa luta. A verdade é que há outro fato negativo que persegue o sobrenome do americano. Ele desperdiçou todo o dinheiro que ganhou com carros de luxo, festas privadas e uma casa de 109 quartos.

Adriano, ex-jogador do Inter fez sua fortuna com base em gols. Os problemas de comportamento o forçaram a retornar ao Brasil, onde sua falta de controle aumentou. Além de sua condição física muito fraca, supostos problemas com drogas e exagerado consumo de álcool, o levaram para longe do futebol. A última aparição foi em equipes da quarta divisão dos Estados Unidos.

O holandês Van Der Meyde fazia parte do Ajax com Zlatan Ibrahimovic, Wesley Sneijder e Rafael Van der Vaart e fez incursões no Inter de Milão e no Everton inglês. Drogas, álcool e problemas em sua família o levaram à ruína. Sua explicação era que ele não queria pensar em futebol e por isso bebia. Seu alcoolismo atingiu o pico aos 31 anos quando teve que se aposentar porque já era insustentável.

Latrell Sprewell alcançou a cifra de 96 milhões de dólares em toda a sua carreira esportiva como jogador de basquete do Golden State Warriors, New York Knicks e Minnesota Timberwolves. E também se deu ao luxo de recusar um contrato de 21 milhões de dólares porque o considerou insuficiente para manter sua família. Depois disso, esbanjou seu dinheiro na compra de um barco, realizou maus investimentos e acabou hipotecando sua casa.

Para muita gente, ter 50 milhões de dólares é ser incrivelmente rico, enquanto que para outros, essa é simplesmente a quantia de dinheiro que já gastaram. Nesse último grupo de pessoas se enquadra Mark Brunell que, depois de desperdiçar esse dinheiro e declarar possuir bens avaliados em apenas 5 milhões, veio à tona ter uma dívida de 25 milhões. Por conta disso, teve que voltar a trabalhar.

O atacante inglês Michael Owen foi uma das figuras emblemáticas da seleção inglesa na Copa da França, em 1998, por seus dribles e rapidez. Isso lhe garantiu a Bola de Ouro em 2001 e milhões de euros em contratos no seu momento auge. Pouco tempo depois, perdeu boa parte de seu dinheiro nos jogos de cartas. Estima-se que foram 45 mil euros durante uma tarde no Mundial de 2002 e outros 3 milhões em corridas de cavalos.

Todos eles e muitos outros ricos que caíram na miséria, podem nos ensinar o seguinte: Se controlarmos a nossa riqueza, seremos ricos e livres; se a nossa riqueza nos controlar, seremos na verdade pobres – Edmund Burke

É difícil dizer o que traz a felicidade. A pobreza e a riqueza, por exemplo, já fracassaram. Nem uma nem outra nos trazem felicidade. A felicidade consiste em usar bem o muito ou o pouco que possuímos.

Religião ajuda pessoas solitárias a encontrar um propósito maior na vida, revela estudo

Ser religioso pode ajudar indivíduos desconectados socialmente a encontrar um propósito quando não têm relacionamentos, de acordo com um estudo recente.

Uma pesquisa publicada no Journal of Personality no mês passado descobriu que “as crenças religiosas podem compensar o propósito na vida que as relações sociais proporcionariam”.

Pesquisadores analisaram três estudos cujos dados incluíam mais de 19.000 entrevistados, os quais descobriram que as pessoas socialmente desconectadas que eram religiosas compensavam sua falta de laços sociais através da fé porque suas crenças ofereciam “maior propósito de recorrer” e “figuras divinas que podem substituir as diferenças sociais e relacionamentos.”

“Em consonância com nossas hipóteses, as crenças religiosas tiveram influência mínima sobre o propósito na vida dos indivíduos socialmente conectados, que já possuíam níveis mais elevados de propósito do que os indivíduos socialmente desconectados”, observaram os resultados do estudo.

“No entanto, para indivíduos socialmente desconectados, ser altamente religioso previa níveis mais elevados de propósito na vida.”

Os pesquisadores concluíram que suas descobertas indicaram que, enquanto “as pessoas derivam principalmente de relações sociais, indivíduos socialmente desconectados podem alavancar suas crenças religiosas para propósito e conforto social até que possam se reconectar”.

Todd Chan, um Ph.D. Candidato da Universidade de Michigan e um dos autores do estudo, disse em entrevista ao PsyPost.org, que as crenças religiosas “podem beneficiar pessoas que estão desconectadas ao longo do tempo.”

“... nossa pesquisa aqui mostra que ter um sistema de crenças que ‘substitui’ algumas das funções das relações humanas, como sentir-se valorizado e apoiado por Deus, pode permitir que pessoas que se sentem desconectadas restaurem um pouco desse propósito que as relações sociais normalmente fornecem”, explicou Chan.

“O principal benefício parece ser quando as pessoas se sentem desconectadas e precisam aproveitar os princípios tranquilizadores da religião e seu relacionamento com Deus”.

Chan também advertiu que, embora as crenças religiosas possam oferecer alguma compensação pela desconexão social, “não restaurou o objetivo a um nível comparável ao das pessoas que se sentem socialmente conectadas”.

“Independentemente da religiosidade, as pessoas que se sentem socialmente desconectadas relatam níveis muito mais baixos de propósito na vida do que as pessoas que se sentem socialmente conectadas”, continuou Chan.

“Alavancar Deus e a religião pode ser uma maneira de lidar com a desconexão que é melhor do que nada, mas estes resultados certamente não sugerem que as pessoas devam confiar na religião ou em Deus com propósito sobre as pessoas. As conexões humanas de qualidade ainda são primárias e fonte duradoura de propósito na vida”.

Um estudo diferente publicado em junho descobriu que os conservadores têm um propósito maior na vida do que os liberais, e a relação era mais forte entre os conservadores sociais do que os conservadores econômicos.

Fonte: The Christian Post

МОЛОДИМ ЧИТАЧАМ

Сміховинки про Безглуздів Воробкевич Сидір

Безглуздів це село де жили безглуздівці, уважали себе за премудрих, але робили немудрі речі.

Як безглуздівці будували ратушу

Перед селом стояв великий і розлогий дуб, Під ним сходилися з діда-прадіда міщани на раду. І сьогодні там рада, неначе море шумить.

— Панове радні! — каже Яремко Головатий. — Недаром я ходив світами. Не одну мудру річ там бачив, що і нам придалася б! Годі вже вам сходитися під сим дубом на раду. Тут літом сонце пражить, а зимою мороз кості ломить. Збудуймо собі на цьому місці ратушу!

Всі стали хитати головами.

— Ратуша? Ратуша? А що се таке — ратуша?

— То такий громадський дім, — вияснив Яремко.

— Гарна, їй-Богу, гарна думка, — загорланили міщани. — Будуймо, будуймо!

І, жалібно поскрипуючи, повалився під ударами сокир старий дуб, свідок давньої міщанської слави. Почалася у Безглуздові гаряча робота. За містечком був високий горб, а на нім стелився густий ліс. Усе, що жило, велике й мале, кинулось до лісу, на бутин*. Наче трава під серпом, покотилися додолу під сокирами безглуздівців дерева у лісі. Одні тягнуть тяжкі бервена-ковчки із горба у долину, аж спина тріщить. Другі приють, що вже й сухого рубця на них нема: спускають обережно воловодами із горба у долину той тягар. Аж одно великанське дерево пірвало все мотуззя, як павутину, та й само скотилося вділ, аж земля під ним задудніла.

— Такої ти? — каже на се Яремко. — Пожди! — І грімким голосом відізвася до громади: — Панове браття! Витягнімо знов усі бервена вгору, а відтак уже їх без усякого заходу та труду скотимо на долину.

На таку розумну раду само собою усі пристали. Витягли бервена на горб і знов скотили вділ. А яка радість із того приводу! Від розуму відходять безглуздівці, витинають гопки, що така штука вдалася! А вечером, усі раді та веселі, зайшли до корчми, цілу ніч гуляли та під саме небо славили-величали свого начальника за мудрість.

От незабаром стояла уже готова ратуша, від підвалин аж до самого верху. Здалека видно було великі двері, щоби панове радні не потребували через кривлю сходитися на раду, та іще напис над дверима, що це ратуша. Новий дух запанував у громаді. Де ж таки? Такий будинок, що високий, а що гарний? Біда лиш у тому, що в ратуші чогось середодня якось так темно, наче у темну ніч.

— Що цьому за причина? — питає Яремко.

— Звідки мені це знати? — відповідає йому заступник Панько.

— Вийдеш надвір — білісінський день, увийдеш до ратуші — темна ніч.

Я цього не розберу, — говорив Головатий, хитаючи головою.

Ціла світла безглуздівська громада остовпіла і цілком ізбилася з пантелику.

Скликає зажурений Головатий раду та й каже до людей:

— Біда у нас учинилася; у нашій ратуші хоч око виколи. Що нам почати?

Заступник голови, Панько, перший дає раду:

— Зірвімо будинок аж до основи і будуймо наново!

— Бо нам не треба було ніякої новини, — примітив старий Кирило, хрипливий дяк долішньої церкви. — Хіба дуплавий дуб не міг і далі ратушею бути, як бувало за наших батьків та дідів?

Зі старої ради вийшов рідкий борщ.

— У нашу громаду не заведеш ладу, — додав укінці швець Кузьма Шило.

— Пуста ваша говірка, — каже Яремко. — Я думаю, що коли можна коновками носити воду, то чому ж не можна би наловити сонячного світла

у міхи та бочки і понасипати у ратушу, щоб у ній стало ясно?

На таку розумну мову всі радні аж підскачили і на весь голос загорлали:

— Що голова, то голова!

У саме полудне, коли сонечко найякніше розсипало своє світло, звивалися міщани, як ті мурашки: одні з бочками та казанами, другі з діжками та міхами, жінки з дійницями та горшками, дітвора з горщиками та гладунчиками. Всі ловили світло, пильно, бігцем заносили до ратуші, ще й батіжками заганяли.

А були й такі дотепні, що вилами й лопатами накидали світла на тачки, наче глину; були й такі, що тенетами, волоками й решетами ловили його, бігцем таскали до ратуші й там засипали в купу, наче збіжжя. Та марна була їх мозоляна праця! В ратуші й на волосок не прояснилося.

— Ой, бідонька наша гірка та солона, — голосили безглуздівці.

Саме тоді переходив дорогою дротар*; як відомо, світовий чоловік, то й від жартів був майстер.

— Не турбуйтеся, людоньки, — каже. — Я вже не одному в пригоді став, то й вас вибавлю із клопоту.

Міщани так зраділи, наче б хто їх посадив на ангельські золоті крила. Всі частують дротаря, ставлять перед нього тільки книшів, печень та напиків, що дротар мусив у своїм чересі всі пряжки попустити. Коли ж почув, що тих харчів стане йому на три доби, встав та й каже:

— Ходімо до ратуші!

Незабаром назбиралося в ратуші тільки міщан, що стали цокатися у темряві носами, немов дітвора на Великдень крашанками. Почувся голос дротаря:

— Нехай полізе хто із вас на дах і нехай зірве кілька ГОНТ. Наче вивірки, вискочили кілька міщан на дах і за мить зірвали мало що не цілу крівлю.

— От вам і день у вашій ратуші, — сказав дротар, попрощався з безглуздівцями та й пошкандибав далі, викрикуючи своє: "Опинки дротувать!*"

Прийшла осінь. У славній безглуздівській ратуші тече дощ, як із відра. Узимі в ній сніг по коліна.

— Треба знов нашу ратушу покрити, — каже Панько. — От нероба, бурлака, дурисвіт! Поглузував собі з нас і пішов.

А дяк Кирило затягнув голосом, наче з крилоса:

— От сяка-така знахурка-шептуха була б дала нам ліпшу раду...

І безглуздівці знов покрили свою славетну ратушу, та й знов у ній стало так темно, що панам радним не раз аж душа в п'яти ховалася. Зійдуться, було, на раду, та й кожний держить у руці свічку. Довго вони радили, довго міркували, та виходу не було ніякого. Аж раз якось на засіданні в темній ратуші — той раз, бачите, радні так довго засиділися, що свічки до крихти позгоряли — заздрів Головатий, що крізь шпарку в стіні щось світиться. Яремко підскачив, як опарений, і закричав на всю силу:

— Гей, гей! Бодай би мені останнє волосся повисмикували із моєї лисини! Як же в нашій ратуші може бути ясно, коли в ній нема вікон?

На таке слово радні попускали носи. Вони стали лютитися самі на себе, що жодному із них першому не прийшла така думка в голову. А радний Петро Череватий, що рад був скинути Яремка із начальництва і сам стати бурмістром, аж плюнув спересердя, що він перше не добачив цієї хиби. Але що ж? Пропала добра нагода!

Поставили безглуздівці вікна, і стало ясно в ратуші. Та чи стало ясно в головах шановної ради?

Значення слів: Бутин — рубання лісу.

Дротар — мандрівний майстер, який дротом скріплював посуд і взуття.

Опинки — капці зі шкіри, які перетягувалися дротом.

Засмійся

Чоловік до друзів у барі: Коли воходжу з дому а жінка каже повернутися перед десятою, то закладаюся з нею, що буду в дома перед десятою. Але коли вертаюся по десятій і це мені добре.

- А то чому?
- Бо жінка буде радіти, що виграла й мене не буде сварити...

Пише Юзьо Шило

Щастя вам, Боже!

Як то файно а партір до комисо де сетембро аж до фінал де отубро дивитися на телевізом. Такі великі патріоти виступають і апрезентують себе як великих салвадорис до Бразіл. Ки бом, жи маємо таких людей, що хочут левар о Бразіл пра френти, мельорар а віда до пово, тразир сауде, едукасом і тантас отрас койзас жи о Бразіл буде майс мельор як колись за Адама й Еви був параїзо. Обіцеют де тудо, о посівел і імповісел, і навіть ном піскам ос ольос коли брешут що аж сікурит. Чи то хтось слухає ті програмас де ментірас, ном сий. Так брехали ті, жи сікандидатували антес і люди вотували на них, але ном адіянтоу нада, так як було так і є, а вони наповнили свої кишени, накупили фазенди, побудували царські паласіос, наскладали мільйони долярів нос банкос естранжийрос, щоб ніхто не знав що вони мають і що накралі з тих грошей жи нарід платить імповісел. Так само брешут і нинішні кандидати. А о пово не знаю чи може дехто ще вірит у ті брехні чи може вже пердиу а есперанса де вир о Бразіл мельор. Нос ултімос тимпос аж деу нозьо дивитися на телевізом і слухати нотісіяс про ті робалейрас но говирно. Обкрадали людські гроші ті, жи ном файз тимпо вогорили те же нині вогорат нові кандидати, а багато зних покушали жи но говирно дасть красти, то ще раз сікандидатуют пра енгордар майс свої кишени або може кишени вже повні то ще доложити майс дінейро нас суас контас. Ё пра адмірар що то вони нині видумуют пра енганар о пово. Кожний си апрезинта як великий патріота, аміго до пово ки вай трабальяр пра мельорар а віда де тодос пра ном тир майс побрес но Бразіл, дати пріорідаде пра едукасом і формар сіентістас, інтелектуайс, конструїр майс е майс есколас, формар професорес і гарантувати ум саларіо дігно прос професорес. Одне слово, ки о Бразіл сежя ум ново параїзо бо той давний параїзо Адом і Ева десь запропастили.

Ном сий що тут порадиити про пово. Я колись писав жи серія бом коли би анулували свій вотос і показали тим брехунам жи вже набрали розуму й не дадут себе обдурити, але нині я думаю жи то не добре анулар о вотос, але думати сто разів пра кинь дар о сиу вотос.

Ум езимпло. Ном файз тимпо но жудісіяріо були зібрані міністрос і мажістрадос до Супримо й радилися пра ауминтар о сиу саларіо. А там за вікном того жудісіяріо на калсада велика філа ди побрис, дескалос, триминдо де фрїо від мея нойте чекали бо десь там хтось сказав жи є вагас в одній індустрії і можна дістати працю пор ум саларіо. Було там ном майс ки сетента вагас ки а індустрія офересія, а тих жи хтіли одну вагу було майс де міл песоас. Бинь діянти дакеліс побрес ос мажістрадос резорвирам аументар о сиу саларіо пра квазі трінта міл. То сіназиває амар о пово бразілейро, трабальяр про бинь до пово... Так само воно сістає но говирно. Коли треба аументар дейс реайс на апозентадорія дос побрес, то депутадос діскутуот кілька місяців пра резолвер чи буде ауминто де дейз чи соминти нове або ойто реайс. Але коли хтось з депутадів пустит думки жи треба аументар о сларіо дос депутадос або сенадорес, ком тодас беньфейторіас пра маіс де синь міл, то зараз за годину вотуют і навіть нема дікусом і пронто, о амеинто еста десідідо. А о пово ки софра, а ми його нас елейсонс обдуримо і буде він знов нас вибирати пра нойс гозар і пра или контінуар софриндо.

Так то воно, дорогенькі,

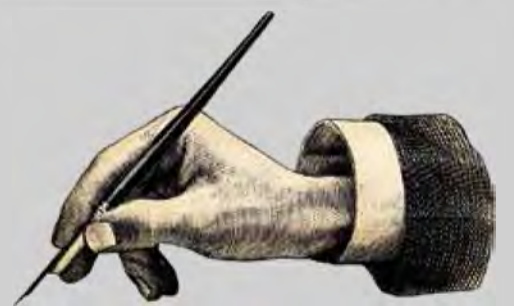
Юзьо Шило

Життя навчає

Мудрий це той, що

вдає дурного, коли

дурний вдає мудрого.

Мудрий це той, який знає, що всього не знає,

бо коли хтось чогось незнає, це вже мудрість.

Але коли він не знає, але вдає, що знає, обдурює

себе, бо гасить у собі охоту шукати знання.